16/01/25 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖ, ଯେତିକି-ଯେତିକି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଚାଲିବ ସେତେ ସେତେ ପାପ କଟି ଚାଲିବ, କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନିକଟତର ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନାହିଁ, ଏହାର ଚିହ୍ନଟ କେଉଁ ୪ଟି କଥାରୁ କରାଯାଇଥାଏ?

ଉତ୍ତର**:-** (୧) ଆସାମୀ(ବ୍ୟକ୍ତିତ୍□) (୨) ଚାଲି-ଚଳଣି (୩) ସେବା ଏବଂ (୪) ଖୁସି । ବାପଦାଦା ଏହି ଚାରୋଟି କଥାକୁ ଦେଖି କହିଥା'ନ୍ତି କି ଏହାଙ୍କର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନାହିଁ? ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ମିଉଜିୟମ୍ ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଝାଇବାର ସେବାରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣି ରାଜକୀୟ ଅଟେ, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଥିବ ।

ଗୀତ**:-** ମୁଖଡା ଦେଖ ଲେ ପ୍ରାଣୀ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ, ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କେତେ ପାପ ବାକି ରହିଲା, କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଜମା ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ କେତେ ସମୟ ବାକି ରହିଲା? ଏବେ କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ହୋଇଛ - ଏ କଥା ତ ବୁଝି ପାରୁଛ ନା? ଚାର୍ଟରେ କେହି ଲେଖୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୁଇ-ତିନି ଘଣ୍ଟା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି, କେହି ପୁଣି ଲେଖୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ମନେ ପକାଉଛି । ଏହା ତ ବହୁତ କମ୍ ହୋଇଗଲା । ବାବାଙ୍କୁ କମ୍ ସମୟ ମନେ ପକାଇଲେ, କମ୍ ପାପ କଟିବ । ଏବେ ତ ବହୁତ ପାପ ଅଛି ନା, ଯାହାକି କଟି ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପ୍ରାଣୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଆତ୍ମା, ନିଜକୁ ପଚାର ଏହି ହିସାବରେ କେତେ ପାପ କଟିଥିବ? ଚାର୍ଟ ଦ୍□ାରା ଜଣାପଡିଥାଏ - ଆମେ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଛୁ? ଏ କଥା ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଗଲେ ପୁଣି ଅଧିକ ପାପ କଟିବାରେ ଲାଗିବ । ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ କେତେ ସମୟ ରହୁଛି? ଏଥିରେ ଗପ (ଫୁଟାଣି) ମାରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଚାର୍ଟ ଲେଖି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଲେ ବାବା ତୁରନ୍ତ କହିପାରିବେ ଯେ ଏହି ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି ନା ନାହିଁ? ଆସାମୀ, ଚାଲିଚଳଣି, ସେବା ଓ ଖୁସିକୁ ଦେଖି ବାବା ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କର ଚାର୍ଟ କିପରି ଥିବ! ନିରନ୍ତର ସ୍ମୃତି କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ରହୁଥିବ? ଯେଉଁମାନେ ମିଉଜିୟମ୍ ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ସେବାରେ ରହୁଛନ୍ତି । ମିଉଜିୟମକୁ ତ ସାରା ଦିନ ଯିବା-ଆସିବା ଲାଗି ରହିଥାଏ । ଦିଲ୍ଲୀକୁ ତ ବହୁତ ଆସିବେ । ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଧରିନିଅ କାହାକୁ ତୁମେ କହୁଛ ବିନାଶ ହେବା ପାଇଁ ଆଉ ଅଳ୍ପ ବର୍ଷ ବାକି ଅଛି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ? ତୁରନ୍ତ କହିବା ଦରକାର୍, ଏ କଥା ଆମେ କହୁନାହୁଁ । ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା । ଭଗବାନୁବାଚ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ ହିଁ ହେବ ନା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବାରମ୍ବାର କୁହ - ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅଟେ । ଆମେ କହୁନାହୁଁ, ଶ୍ରୀମତ ତାଙ୍କର ଅଟେ । ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ରରେ ଲେଖି ଦିଅ - ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ସିଏ ତ ସଠିକ୍ ହିଁ କହିବେ, ଆମେ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲୁ କି । ବାବା କହୁଥିବାରୁ ଆମେ କହୁଛୁ । କେବେ-କେବେ ଖବର କାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ - ଅମୁକ ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ କରିଛନ୍ତି ଯେ ବିନାଶ ଜଲ୍ଦି ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ତୁମେ ବେହଦ (ପାରଲୌକିକ) ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ତ ବେହଦର ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସିଏ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଇ, ପକ୍କା କରି ପୁଣି ଆଗକୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ଶିବବାବା ଏ କଥା କହିଛନ୍ତି - ଯାଦବ, କୌରବ ଆଦିମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ଶିବବାବାଙ୍କ ନାମ ବାରମ୍ବାର କହିଥିଲେ ଏହାଦ୍□ାରା ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ହେବ, ଏବଂ ତା' ସହିତ ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ବାବା ଯାହା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ତାହା ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଚାଲ । ତେବେ ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କର ଚାର୍ଟ ଭଲ ରହୁଥିବ । ସେମାନେ ସାରା ଦିନରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି । ଅତି ବେଶୀରେ ୧ ଘଣ୍ଟା ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବେ । ତଥାପି ବି ୭ ଘଣ୍ଟା ତ ସେବାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ତାଙ୍କର ବିକର୍ମ ବହୁତ ବିନାଶ ହେଉଥିବ । ବହୁତଙ୍କୁ ଘଡି-ଘଡି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏପରି ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଇଏ ତ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି, ରାତି-ଦିନ ଏହାଙ୍କର ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହିଛି - ମୋତେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ଅର୍ଥ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା । ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୃତ୍ତି ମିଳିବ ଯିଏ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମତଃ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ପୂରା ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରୁ ନ ଥିଲେ ବୁଝାଯାଏ ଏହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି - ବାବା, ଆମକୁ ଚାକିରୀରୁ ମୁକ୍ତ କର, ଆମେ ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବେ ବାସ୍ତବରେ ଇଏ

ସେବାଯୋଗ୍ୟ ବି ଅଟନ୍ତି ଏକ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ କହିବେ ଭଲେ ୫୦୦-୧୦୦୦ ରୋଜଗାର କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଏହି ସେବାରେ ଲାଗି ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କର । ଯଦିବା ତୁମେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଛ । ତେବେ ବି ବାବା ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଥିବାରେ ଦେଖିଲେ ହିଁ ରାଯ୍ ଦେବେ । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତ ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ସ୍କୁଲରେ ଛାତ୍ରମାନେ ପଢିଥା'ନ୍ତି ନା, ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ମତ ନୁହେଁ । ସତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସତ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି । ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ କଥା ବୁଝାଉଛୁ । ଈଶ୍□ରଙ୍କ ମତ ଏବେ ହିଁ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଆସୁଛି, କାହିଁକି ନା ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ତ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ହେଉଛି ନା । ଏ କଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକରେ ଅଛ । ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ତ ବାବା ହିଁ କରିବେ । ଏ କଥା ତ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ପାଳ ଗଦାରେ ନିଆଁ ଲାଗି ଗଲାଣି ତେବେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବେହଦର ପିତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଈଶ୍□ର ତ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ଚାହିଁବେ ତାହା କରିପାରିବେ । ନା, ଏହିପରି ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ସବୁକିଛି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଚାଲୁଛି । ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ କେତେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଭଗବାନ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ଭୂମିକମ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ହେଲେ କେତେ ଚିତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି - ହେ ଭଗବାନ, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ ତୁମେ ଡାକିଛ - ଆସି ବିନାଶ କର ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଡାକିଛ, କହୁଛ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ବିନାଶ କର । ମୁଁ କରୁନାହିଁ, ଏହା ତ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ରକ୍ତର ହୋଲି ଖେଳ ହେବ । ଏଥିରେ ରକ୍ଷା କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ କହୁଛ - ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କର ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ ଆତ୍ମାମାନେ ଯିବେ ନା । କେହି-କେହି ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି, ଭଗବାନ କ'ଣ, କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କୌଣସି ପିଲା ଯଦି ଠିକ୍‌ରେ ପାଠ ନ ପଢନ୍ତି ତେବେ ମାତା-ପିତା କୁହନ୍ତି ତୁମେ ତ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଅଟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । କଳିଯୁଗରେ ହିଁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କେହି ପାରସବୁଦ୍ଧି (ପାରସମଣି ଭଳି ବୁଦ୍ଧି) ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ତ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାରରେ ଗୋଟିଏ ହୃଦୟ (ହାର୍ଟ) ବାହାର କରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ରୋପଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଏତେ ମେହନତ କରି ଏପରି କଲ କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍□ାରା ଲାଭ କ'ଣ? ଅତି ବେଶୀରେ ଆଉ ଅଳ୍ପ କିଛି ଦିନ ଅଧିକ ବଞ୍ଚି ରହିବ । ବହୁତ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି (ତନ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା) ଶିଖି ଆସୁଛନ୍ତି, ଫାଇଦା ତ କିଛି ହେଉ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ କର । ଆମେ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ରହି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ରୋଗ ହେବ ନାହିଁ କି ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମେ କେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ଡିଗ୍ରୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବୁଝୁଛ ଏମାନେ ତ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନ ବଞ୍ଚିବେ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ପାପର ବୋଝ ରହିଛି । ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବେ । ନିଜକୁ ପତିତ ତ କହୁଛନ୍ତି ନା । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ପାପ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପାପ ଆତ୍ମା ତ ହେଉଛନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଥିଲା । ସେଠାରେ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ନ ଥିଲେ । ଏଠାରେ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ରହିଛି, ରୋଗ ହେଲା ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ପାଟି ଖୋଲା କରି ଛିଡା ହୋଇଛି । ଅଚାନକ ହୃଦଘାତ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ ସୁଖ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ । ସେଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳିବ । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉଛ । କୌଣସି ବି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ହେବ ନାହିଁ । ନା ଗରମ ହେବ, ନା ଥଣ୍ଡା ହେବ ସର୍ବଦା ବସନ୍ତ ଋତୁ ରହିବ । ତତ୍ତ୍□ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବେ । ସ୍□ର୍ଗ ତ ସ୍□ର୍ଗ ହିଁ ଅଟେ, ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛ, କହୁଛ - ଆସି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କର । ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର ।

ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ରରେ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ଲେଖା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ଦ୍□ାରା ସବୁବେଳେ ଶିବବାବା ମନେ ପଡିବେ । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଚାଲିବେ । ମିୟୁଜିୟମ (ସଂଗ୍ରହାଳୟ) ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ସେବାରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଯୋଗ ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଚାଲିଥାଏ । ଯୋଗରେ ରହିବା ଦ୍□ାରା ନିଶା ଚଢିବ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସାରା ବିଶ୍□କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚିତ ତୁମ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ଶେଷ ସମୟରେ ବିନାଶର ସମୟ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମ ପାଇଁ ମୋତେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ପୁଣି ଶାଖା ଖୋଲି ଚାଲିଛି । ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗର ମୂଳଦୁଆ ତ ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଇବା ଦରକାର । ତୁମେ ମିୟୁଜିୟମ୍ ଆଦିର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ବଡଲୋକଙ୍କ ଦ୍□ାରା କରାଇଲେ ଅଧିକ ପ୍ରଚାର ହେବ । ଲୋକମାନେ ଜାଣିବେ ଏଠାକୁ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଲେଖିକରି ଦିଅ, ଆମେ କହିବୁ ଇଏ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ମୌଖିକ ଭାବେ କହିବା ତ ବହୁତ ଭଲ । କେହି କେହି ତ ଭାଷଣ ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ହେବା

ପାଇଁ ହାତ ଲେଖା ପଢି ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତ ମୌଖିକ ଭାବେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ତ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ପୁଣି ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛ । ଯାହା ଦ୍□ାରା ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଲୋକସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବଢି ଚାଲିଛି ନା । ସବୁ ଜିନିଷ ବଢି ଚାଲିଛି । ସାରା ବୃକ୍ଷ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ଯେଉଁମାନେ ଆମ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ରହିବେ ନା । ସମସ୍ତେ ଏକାପରି ପଢିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ତ ୧୦୦ ନମ୍ବରରୁ ୧ ନମ୍ବର ମଧ୍ୟ ପାଇବେ, ଅଳ୍ପ ଶୁଣିଲେ, ୧ ମାର୍କ ମିଳିଗଲା ତେବେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠପଢା, ଯାହାକୁ ବେହଦର ବାବା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯିବେ । ପ୍ରଥମେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ମୁକ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଏଠାକୁ ଆସିଚାଲିବେ । କେହି କେହି ତ ତ୍ରେତାର ଅନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ । ଯଦିଓ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ କିନ୍ତୁ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବେ ନାହିଁ, ତ୍ରେତାଯୁଗର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ । ଏହି କଥା ବୁଝିବା ଦରକାର । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ସମସ୍ତେ ଏକା ଭଳି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଧାନୀରେ ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପଦ ଦରକାର ନା । ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ବାହାରବାଲା କୁହାଯାଏ । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଦିଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ମିଳି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍□ାରା ଏପରି ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ କାହାଠାରୁ ରାୟ ନେବେ ନାହିଁ । ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଦି କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହେବେ ସେତେବେଳେ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ, ଜଣେ ରାଜା-ରାଣୀ ରହିବେ । ଏବେ ତ କେତେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରହିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ପଞ୍ଚାୟତି ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ନା । ଜଣଙ୍କର ମତ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁନାହିଁ । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତ୍□ ରଖ, ବୁଝାଅ, ତେବେ ସିଏ କାମ କରିଦେବେ । ଅନ୍ୟ କେହି ଯଦି ଆସିଲେ, ତାଙ୍କ ମନକୁ ତୁମ କଥା ଯଦି ପସନ୍ଦ ନ ଆସିଲା କେବେ କାମକୁ ଆହୁରି ବିଗାଡି ଦେବେ । ଜଣଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ତୁମର ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଛ, ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଇଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହା ସ୍□ର୍ଗ ଏବଂ ଗରୀବମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନର୍କ ଅଟେ । ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଜାଣିଛ - ସ୍□ର୍ଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଦୟାର ସାଗର କହି ଡାକିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଡାକୁଛନ୍ତି – ଦୟା କର, ମୁକ୍ତ କର । ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣି ନ ଥିଲ । ଯିଏ ନମ୍ବର□ାନ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଥିଲେ, ସିଏ ପୁଣି ନମ୍ବର□ାନ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ବଡିମା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବଡପଣିଆ ତ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସିଏ ହିଁ ଏହିପରି କରିଛନ୍ତି ନା । ସିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛ । କହୁଛନ୍ତି - ବାବା, ଆମେ ତ ସ୍□ର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ନେବୁ । ଆମେ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଆସିଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଆଚ୍ଛା, ତୁମ ମୁଖରେ ଗୁଲାବ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ତୁଣ୍ଡ ସୁତୁଣ୍ଡ ହେଉ, ସେଥିପାଇଁ ମେହନତ କର । ସମସ୍ତେ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ରାଜଧାନୀ ଏବେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ରାଜବଂଶର, ପ୍ରଜାବଂଶର ତ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଦରକାର ନା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଭାବେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି... ପୁଣି ଫେରି ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜର କିଛି ନା କିଛି ଉନ୍ନତି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ ଉପରକୁ ଚଢୁଛନ୍ତି । ଗରୀବମାନେ ହିଁ ସର୍ମପଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଦେହ ସହିତ ଆଉ କିଛି ମଧ୍ୟ ମନେ ନ ପଡୁ, ଏହା ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଯଦି କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡି ହୋଇଥିବ, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡିବେ । ବାବାଙ୍କର କ'ଣ ମନେ ପଡିବ? ସାରାଦିନ ବେହଦରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ରହିଥାଏ । କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କେହି ଆସିଲେ ବି ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ଇଏ ପତିତ ଦୁନିଆର ଅଟନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞର ସେବା କରୁଥିବାରୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା ଯୁକ୍ତିବାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଉପାୟ ବତାଇବାବାଲା ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ନ ହେଲେ ଇଏ ତ ଶାନ୍ତିର ସ୍ତମ୍ଭ, ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ରତାର ସ୍ତମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ବି ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରା ବିଶ୍□କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ କେହି ପତିତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ସବୁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ । ଏହି ଖେଳରେ ମୋର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖି ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ କି ମୋ ଦ୍□ାରା କେତେ ପୁଣ୍ୟର ଖାତା ଜମା ହୋଇଛି? ଆତ୍ମା କେତେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଛି? ସର୍ବଦା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ସବୁ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପାଠପଢ଼ାରେ ବୃତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ବହୁତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ଫରିସ୍ତା ସ୍□ରୂପ ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଥିବା ଆକର୍ଷଣମୂରତ ହୁଅ । ଫରିସ୍ତା ସ୍□ରୂପର ଏଭଳି ଚମକଦାର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଦିଅ ଯାହାକି ବହୁତ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭିକାରୀ ପଣିଆରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ କରିଦେବ । ଏଥିପାଇଁ ତୁମମାନେ ଜ୍ଞାନର ମୂର୍ତ୍ତି, ଯୋଗର ମୂର୍ତ୍ତି ତଥା ସର୍ବ ଦିବ୍ୟଗୁଣର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ଉଡିବା କଳାରେ ସ୍ଥିତ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସକୁ ବଢାଇଚାଲ । ତୁମମାନଙ୍କର ଉଡିବାର କଳା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚାଲୁଥିବା, ବୁଲୁଥିବା ଫରିସ୍ତା ତଥା ଦେବତା ସ୍□ରୂପର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବିଧାତା ଏବଂ ବରଦାତା ପଣିଆର ସ୍ଥିତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମନର ଭାବକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ହେଲେ ସର୍ବଦା ମନମନାଭବର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ରୁହ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ସୂକ୍ଷ୍ମଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ସେବା କର

(୧୬) ବ୍ୟକ୍ତିର ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ବା ସଂକଳ୍ପର ଦର୍ପଣ ହେଲା ତା'ର ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ । ଚାହେଁ ଅଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ହୋଇଥାଉ ବା ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ହୋଇଥାଉ ଉଭୟଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବା ସମୟରେ ତୁମର ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶୁଭକାମନା ସମ୍ପନ୍ନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମାନସିକ ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବା ଶୁଭ ହୋଇଥିବ ସେମାନଙ୍କର ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ସ୍□ତଃ ହିଁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ଶୁଭଭାବନାଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ । ତେବେ ମାନସିକ ସ୍ଥିତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗ କରିବାର ଶକ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ସେମାନେ ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇଥିବେ ।